

noget Retfærdigheds- eller Billighedskrav, men tvertimod gaar i stik modsat Retning af, hvad en Reform paa Skattevæsenets Omraade først og fremmest maa tage Sigte paa, nemlig en bedre og hensigtsmæssigere Maade at ramme Skatteevnen paa end hidtil. Loven ansaas endvidere som en Hindring for en almindelig Toldreforms Gjennemførelse i en nær Fremtid. Tillige ansaas Loven for at udvide den indirekte Beskatning baade hvad Rammerne og Beløbet angaar. — Fra Lovens Forsvareres Side anførtes, at Sukker mere end nogen anden med Told belastet Vare er en almindelig og uundværlig Forbrugsartikel, og at Nedsættelse af Sukkertolden blandt andet vil udvikle vort Havebrug, og derigjennem foruden at skaffe en forøget Indtægt for Landet tillige skaffe forøget og sund Beskæftigelse for mange Mennesker, en Beskæftigelse der langt er at foretrække for den, der udfoldes i Fabriker. Grunden til at en Toldreform ikke i en nær Fremtid kan ventes gennemført, maatte søges deri, at Opfattelserne af, i hvilken Retning en saadan Reform skulde løses, for Tiden ere saa forskellige i Rigsdagens to Afdelinger og vel ogsaa udenfor Rigsdagen, at dette Spørgsmaal ikke kan løses i Øieblikket. Grunden var altsaa ikke den her omhandlede Lov. At Rammen for og Beløbet af de indirekte Skatter øgedes ved denne, skyldtes der Bevis for, det havde ikke Hold i de foreliggende Kjendsgjæringer, navnlig under Hensyn til, at den nye Skat, Ølskatten, lagdes paa en Luxusdrik, og hvad der paalagdes i den Retning — og mere til — blev slaaet af paa Sukkertolden, dermed bortfaldt Anken over Skatteomlægningens mindre retfærdige eller mindre billige Karakter.